

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

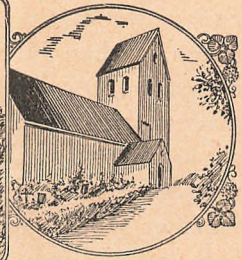
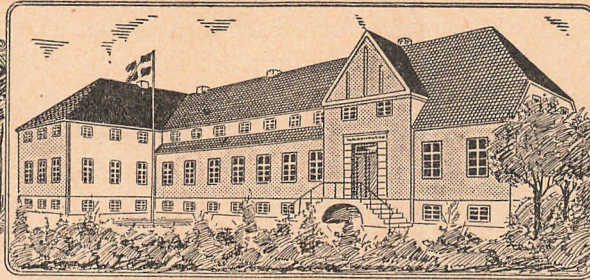
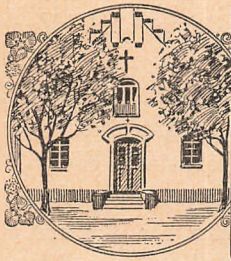
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

Januar 1953

„Bed og arbejd.“

45. årgang nr. 1

En yngling under smertens hvide hår

Af lærer A. C. Nielsen, Vinderup

I. C. Christensen fortæller et sted, at han var med toget til Hillerød, og fra flere af kupeerne hørtes sang. — »Da jeg stod ud af toget, var der et mylder af ungdom på perronen. Alle var glade; men den gladeste var pastor Ricard med det snehvide hår. Hans øjne strålede. Hans glæde smittede, det kunne jeg føle på mig selv«.

Ja, sådan kunne Ricard være, og sådan var han vel oftest, når han færdedes blandt unge, men mest nok i de unge år. Når man hørte ham prædike en enkelt gang eller blot var sammen med ham en kort stund i venners kreds, så kunne Ricard synes en ualmindelig glad mand, hvils humør smittede hans omgivelser. Men de, der hørte ham gang på gang i Garnisons kirke eller i KFUM og kom til at leve sammen med ham og i det hele taget dag for dag havde ham på nærmere hold, ville nok lægge mærke til, at det somme tider

var så som så med humøret, og at der i hans forkyndelse som i hans sjæl gaves en undertone af smerte og tungsind.

Vilhelm Beck sagde engang om Ricard, da denne var på besøg i Ørslev, at han var det mest harmoniske menneske, som han havde truffet, og passede det måske i nogen måde på den meget unge Ricard, at han var harmonisk, så passede det også, at »det forundtes ham kun kæmpende at bevare sit sinds harmoni«, da han blev ældre, og han mere og mere overlæstedes med arbejde.

Han måtte stride »for at være i jævnt godt humør i al slags vejr«, og det knob for ham. Han syntes, det var så sjældent, at han sådan rigtig kunne strække sig ud i glæden, give sig hen i den, fordi der bestandig var noget, der pinte, noget, der ville stjæle hans sinds harmoni, noget at kæmpe med. »Der er dage, hvor man virkelig lever, og så er der dage, hvor man kun lige er til«, og af den sidste slags dage fik Ricard stedse flere, som dagene skred. Selv om de lifligste fløjttoner lød fra hans læber, og hans pen på de hvide ark skrev en lovsang over Danmarks dejlig-

hed eller Frelserens kærlighed, så lød der dog en stille klagesang fra hans sjæls dybeste strenge.

Det var en arv, et medfødt tungsind, han måtte kæmpe med. Han mente for resten, at han ikke var ene om at have det sådan, for han syntes, der var så få glade mennesker. Mange smiler og ler så glade på vejen mellem blomster og i sommersolskin; men inde i det stille, mørke kammer på det ensomme leje er det et helt andet billede, der kommer frem. Da kommer menneskets inderste til sin ret. Ricard syntes, det var rigtigt, at klagesangen ikke hørtes alt for meget ude mellem mennesker. Derfor kæmpede han for at bevare sitsinds harmoni og at være i jævn godt humør i al slags vejr.

I sin ungdomstid sagde han: »Overlæsede mennesker bliver let pirrelige og sure. Jeg har en regel, som jeg for resten ikke følger; men jeg bestræber mig for det. Når jeg er i slet humør, sørger jeg helst for, at andre ikke får det at vide. Det rager jo heller ikke de andre — vel? og det kan jo aldrig ære Gud eller glæde mennesker. Jeg er derfor gerne allerelskværdigst, når jeg egentlig har lyst til at kaste en blæksuger i hovedet på folk; men den slags fristelser får man let, når man er kørt trætt«. — Ricard holdt så vidt muligt klagesangen for sig selv, fordi han ikke ved den kunne ære Gud eller glæde mennesker, og det er netop de kristnes dobbelte bestemmelse efter hans formening.

Enkelte gange kunne han være meget langt nede, så langt nede, at han ikke i egen kraft kunne komme op igen; han røbede dog ikke i øjeblikket sin tilstand, men senere, når lejlighed gaves, kunne han vende tilbage til en sådan stund, da han var i soldet, og djævelen rystede ham,

så var det hans trøst, at han havde en bedende Frelser. Hans motto var Lukas 22, 31—32: »Men Herren sagde: Simon, Simon! se, Satan begærede eder for at sigte eder som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke skal svigte«.

I en prædiken, Ricard har holdt en 3. søndag efter påske over Johs. ev. 14, 1—11, og som kan kaldte: »Jesustale, Filipfornuft og Thomastvivl«, peger han tilbage på en kampstund, da han var lige ved at give op. Han udtalte i denne prædiken, der findes i bogen: »Han er vor Fred«: »O, Thomas, jeg forstår dig, jeg har haft det noget nær som du. Jeg kunne ikke gøre ved det, syntes jeg da, ligesom du. Jeg så den ene stjerne slukkes efter den anden, til alt var nat. Og Thomas havde været apostel, og jeg havde været ungdomsarbejder i en del år, og derfor kunne vi ikke sige det til nogen for ikke at skade dem; thi dertil holdt vi endnu for meget af både den døde Jesus og de ubefæstede sjæle. Ved du, hvad jeg gjorde dengang? Jeg vil fortælle dig det, selv om det bliver noget mere personligt end ellers. Jeg sagde som så: Ja, nu er så den drøm forbi, og jeg har ikke mere at leve for. Jeg ser ingen vej mere og har intet sted at gå hen. Det favnedybe vand drog mig stærkt, og jeg tænkte også på en stilling i udlandet. Men inden jeg tager min beslutning, sagde jeg til mig selv, vil jeg gøre et sidste forsøg. Jeg vil prøve at komme som den uhildede og fremmede og for sidste gang, eller som du vil, for første gang læse de fire evangelier og så se. Siger de intet, nu vel, så vil vi skilles som venner, og Gud, hvis han er til og er alvidende, kan da ikke blive vred, fordi jeg af sorg over at have mistet ham, gør et eller andet, som de kristne ikke må. Og siger de mig no-

get, nu, det er for meget at håbe; men så var det jo det bedste, der kunne ske. Og se, da talte Jesus til mig gennem de fire evangelier«. Ja, da talte Jesus til Ricard, og frem af evangeliernes blade steg hans skønne skikkelse, og han kom ham ganske nær, og Ricard forstod, at han måtte være Guds søn, han kunne ikke være noget andet. »Da tændte han håbets stjerne på min himmel i mishåbets nat, og den har skinnet for mig siden; jeg tænker, den skal blive det sidste, jeg skal se i denne verden«. — Jesus kom til Ricard, da han »græd i tåredal«, og han ingen steder kunne finde sin tabte glæde. — Det blev dag påny.

En anden gang, da det var meget svært for ham, var inde på St. Lukasstiftelsen hos professor Kaarsberg i 1917. I marts måned var det blevet så galt med galdestensmerter, at en operation måtte foretages, og natten før operationen var der en halv times tid, hvor det ligesom begyndte at gyngede lidt for Ricard, åndeligt talt, og hvor det bævende gik igennem hans sjæl: Du kunne gå fortabt. Også da kom den trofaste Frelser til ham og sagde: Jeg er den gode hyrde. Det lød ind i Ricards bævende og kæmpende sjæl: Han er den gode hyrde. Tror du, den gode hyrde vil lade det stakkels skabede lam tosse om i mørket og bræge foran en lukket dør og dø i kulden? Han vil åbne døren og sige: »Nå, kom så ind med dig, dit lille fæ!«

Sådan kunne Olfert Ricard være langt nede, og Gud, den stærke Gud, måtte komme til ham og drage ham op af de brusende vande. Når hans sjæl bruste i hans inderste og skreg efter den levende Gud, som en hjort skriger efter vandstrømme, så lød evangeliets milde røst,

og fred kom efter strid, jubelsang for klagetone.

Vist havde Ricard fået en vanskelig arv i det tungsind, der boede i hans hjertes lønlige gemme; men meget af det uharmoniske i hans liv må skrives på hans syge legemes regning. »De sidste 30 år af sit liv havde Ricard et skrøbeligt legeme«. Han havde meningitis i 1898, da fik han sit knæk for livet. Lægerne undrede sig over, at han kom sig; men det var nok ikke så underligt, for mange, mange venner bad for ham, og han mente også selv, at forbønnens magt havde draget hans syge legeme ud af dødens gab. Så kunne han ikke sove om natten, men måtte tage veronal, så havde han hovedpine og hals-syge med feber og de forfærdeligste galdestensanfald.

Alt dette gjorde ham træt, og når man så betænker, at i samme grad, som hans kræfter aftog, voksede hans gerning, så den var uoverkommelig for selv en rask mand. »Men han blev aldrig færdig. Hans gerning voksede med årene som en snebold, man triller, de 50 konfirmandinder hvert halve år var nu alle i giftealderen, og pastor Dracir skulle vi dem, og næste år fik de en lille, og pastor Dracir skulle døbe ham eller hende, og så døde bedste-moderen, 89 år gammel (de vittige københavnere sagde: af ærgrelse over, at hun ikke blev 90), og pastor Dracir skulle begrave hende; han syntes tit, han sad ved et ocean og øste op i en kop med en teske, og det svandt meget lidt i oceanet«. (»Lydhed lønner sig«. En præsteoplevelse).

Somme tider kunne det blive ham til trøst, at det var hans legemes tilstand, der virkede tyngende på hans sind, og denne trøst var han ikke bange for at trøste andre med: »Trøster eder, mine trætte søstre

og brødre, det er eders legeme! Ja, der er virkelig trøst deri: Det er ikke eders sjæle, ikke eders gudsforhold, som fejler noget! Huset er bare utæt og skrøbeligt. Det hjælper et menneske at vide dette«.

Så var Ricard også en ensom mand, »en ensom midt i gode venners kreds«. Underligt, at manden med de mange venner, den kristne ungdoms fører, skulle blive en ensom mand; men sådan var det nu, og i ensomheden kunne de mange tunge tanker komme til ham, selv om han søgte at jage dem bort ved at bede. Han var en ensom midt i sine lidelser og midt i sine tunge tanker; han har selv givet udtryk for det, bl. a. i et brev til pastor A. Fibiger, efter at dennes hustru var død. Ricard skrev: »Hvis du i disse svære dage knuges af savnet og føler dig ene, kom da ind til mig, når du vil. Da vil du møde en, som selv kender til ensomhedens gru, og som så tit har tænkt: O, gid der nu kom nogen i aften, men hvem skulle det være? eller: Gid du nu kunne gå et sted hen; men hvem skulle det være til?«

»Den højeste smerte er medlidenhed og den, der ligner Kristi lidelse mest.« Ricard kendte til at sørge over de levende, og han sagde, at denne sorg tit var tungere end sorgen over de døde. Han kendte til at sørge over de mange unge, der vaklende føres bort af den stærke djævel for at miste livet. Det var engang, han var ovre i Sverige og var kommet til Stockholm. Han sad på den dejlige operatør-rasse og var omgivet af skønhed. Så fik han øje på en ung opvarter med et blegt og eftertænksomt ansigt, og så tænkte han: »Hvor mon du har hjemme, min unge ven, og når mon du sidste gang bad din barnebøn?« Ved denne tanke var det, at hans glæde i dette øjeblik fordunkledes.

Olfert Ricard elskede de unge, for han elskede Jesus. Han sagde selv, at det var vanskeligt for ham at elske mennesker, men desmere må vi beundre den kærlighed, han alligevel havde til dem. Mange skuffelser havde han jo også, så af den ene og så af den anden art; men der var en, der hjalp ham med at bære alt, som mødte ham, så han kunde gå fremad og hjemad med oprejst pande, og så at mange ved hans bære måtte udbryde: Skønnere skikkelse har længe ikke levet blandt os her i Nordens lande! Så kunde det tone så alvorsfuldt og så vemodigt derinde i hans sjæl, Jesus var dog hos ham, og så var glæden der også, den alvorlige glæde, der godt kan have til huse sammen med smerten. Så var han da også for alvor glad, fordi han var en alvorlig kristen, og bange for døden var han ikke. Som han dog på en allehelgensdag kunde tale om landet bag hav! »Den sidste levedag er den sidste skoledag, så evig ferie.« *A. C. Nielsen*

Der kræves meget af en husmoder

En husmoders virke i hjemmet har stor betydning, ikke blot for hjemmet som helhed, men for hele samfundet. Det er hende, der forvalter den største del af familiens indtægt, og hun har i de fleste tilfælde den største indflydelse på børnenes opdragelse. Det er af stor betydning, at en husmoder forstår at skabe et hyggeligt hjem og gøre sig til et midtpunkt her.

Men for at en husmoder kan få tid til at ofre sig for hjemmet kræves det, at hun helt er herre over sit arbejde; hun skal forstå at tilrettelægge det således, at hun også kan være noget for mand og børn.

Angående hjemmets økonomi har hus-

moderen her et stort ansvar. Mange vil måske sige, at de ikke har ret mange penge mellem hænderne, men det viser sig, at det er husmoderen, der foretager de fleste indkøb. Derfor er det vigtigt, at hun forstår at handle, hvad enten det drejer sig om kød, fisk, grøntsager el. a. Der er også spørgsmålet om løsvægts- eller pakkevarer, ligesom et vist kendskab til vaske- midler er nødvendigt.

At en husmoder er økonomisk, betyder ikke, at hun laver billig mad, men derimod en kost, hvor udgiften er holdt inden for de rammer, som indtægten nu engang tillader. Kosten skal være tilstrækkelig, velsmagende og hygiejnisk.

Tilstrækkelig er den, når den ikke alene er mættende, men også indeholder den nødvendige mængde af alle de næringsstoffer, som er af betydning for opretholdelse af vor arbejdskraft og sundhed.

Kosten skal være velsmagende, d. v. s. den skal være frisk og godt tilberedt. Det har virkelig betydning, at maden er veltillavet og pænt rettet an. — Tilberedt hygiejnisk vil sige, at der kun bliver brugt friske og gode varer, og at maden bliver behandlet renligt og omhyggeligt.

Der kræves virkelig stor alsidighed af en husmoder. Også tekstiler er det nødvendigt at have kendskab til, da hun også her foretager indkøb, ligesom hun helst skal kunne stoppe, lappe o. s. v.

Undertiden fristes man til at spørge den unge vordende husmoder, om hun har tænkt på at dygtiggøre sig til denne gerning. Før eller senere stifter de allerfleste hjem, og da er det ikke uden betydning, at den unge husmoder er udrustet til at gå ind til sin ansvarsfulde stilling i samfundet.

Gunnild Hansen

En stor og god tak

til alle, der glædede os med en hilsen til højtiden. Tak til de mange fra de senere hold, og en særlig tak til de „gamle“, der bliver ved. — I har alle været med til at glæde os. Hjertelig hilsen.

Kirsten, Agnes og A. Kr.

Ring ind den Herre Krist!

Omkring årsskiftet er jeg flere gange blevet mindet om en god sang i højskole- sangbogen, nemlig nr. 290.

Nogle af versene lyder:

Ring ud kun det gamle, ring ind det ny med lyst,
ring hen over sneen med fryd i eders røst.
Farvel vil året byde. — så lad det gå sit skud.
Ring sandheden ind og ring løgnene ud!

Ring mænd og kvinder ind med den fri og stærke
ånd,

det store, rige hjerte, den bløde, varme hånd.
Ring mørket ud af landet, ring ind den Herre Krist.
Ring ind, ring ind den frelser, som kommer forvist.

(Uffe Birkedal, efter den
engelske digter Alfred Tennyson)

Med disse vers vil vi gerne ønske alle bladets læsere et godt og velsignet nytår! Tak for de mange gode julehilsener, der var os til megen glæde.

Hjertelig hilsen!

Jes, Gudrun og Hans
Lindskov Rasmussen

Den store udflugt

til København og Sverige forløb efter programmet. Det blev en god og lærerig tur, og på hjemturen nød deltagerne godt af venners gæstfrihed hos gdr. Karl Jepsen, Brobyværk.

Herhjemme var vi glade, da de 2 rutebiler sent tirsdag aften kom hjem med

hele flokken i god behold. Det er værd at takke for.

Selv om flokken også var glad for at komme hjem igen efter de 5 noget anstrengende dage, så håber vi dog snart at få alle mand med på en vesterhavstur, og de mere landbrugsinteresserede skulle vi gerne have på en landbrugsfaglig udflugt.

Til nissumhjemmene

Hvis det går, som det ser ud til, så får vi skolen fuld i god tid. Måske må vi så af pladshensyn sige nej til de sidste henvendelser, og det er vi især kede af, når disse kommer fra hjem, der i forvejen har megen tilknytning til vor skole.

Derfor: Skriv i god tid og send indmeldelse snarest. — Vi vil godt tage mod indmeldelser, hvorpå der står: Med forbehold af, at jeg får understøttelse.

Hjemme fra SKOLEN

Vi festede søndag den 21. I tiden forud var der af næsten alle gjort store forberedelser, og lørdag eftermiddag og aften blev den store klasse lavet til et »eventyrland«, gymnastiksalen til en »markedsplads« og den lille klasse til et lagerrum for skoleborde m. m.

Søndag eftermiddag var vi i gymnastiksalen, hvor vi så mange fornøjelige og overraskende ting. Da vi havde spist vor julemiddag ved 18 tiden, så vi den smukke og gode film: »På akkord«, og efter aftenkaffen gik vi ind i eventyrlandet til god og gammeldags julefest.

Den 22. rejste flokken hjem og vi gjorde rent både den dag og den næste, så skolen stod fin til højtiden og til elevernes hjemkomst.

Og nu er vi så godt i gang igen. Lad mig lige nævne, at vor flok i vinter minder mig om et hold, som fhv. forstander Olsen (Meinild), kaldte de brogede; men samtidig skal det understreges, at vi sjældent (eller aldrig) har haft så god og aktiv deltagelse til vore små møder, og vi har meget at glædes over. Men det afgørende for os må jo ikke være, at vi har et stort hold, og at pengene vist vil slå godt til. Det afgørende er dette, om Gud må kunne gøre sin gode gerning iblandt os, og derfor beder vi så mindeligt om forbøn. Vi trænger til visdom og åndelig kraft.

Sommerskolen tegner så godt, og det er en stor opmuntring i det daglige arbejde. Vi har stadig en del flere indmeldelser end i fjor ved samme tid, og vi er langt foran med forespørgsler.

Svagest ligger efterskoleklassen, men den er dog fuldt ud på højde med i fjor. Det ser ud til, at Sydvestjylland ikke vil give så mange efterskoleelever, men »Thyboerne er vel nok flinke«.

Det er vist både naturligt og godt, at mange forældre foretrækker at sende deres 14–17 årige på en skole, der ikke er for fjern.

En hjertelig tak

til gamle elever, der glædede os med en hilsen til jul. I var med til at gøre julen til en rigtig jul for os.

Vi har haft hele vor børneflokk samlet her i hjemmet nogle dage i juleugen. Det var festligt, kan I tro.

Vi sender hilsen også fra dem.

Nu er ferietiden og julen 1952–53 forbi. Vi har overskredet årsgrænsen, vi er gået ind til hverdagslivet. Måtte vi alle bære

præg af, at vi har holdt jul i Jesu navn og til hans ære og bringe noget af julen med os i kommende dage, fordi vi bæres og ledes af julens herre og er inde under hans frelsende nåde.

Godt og velsignet nytår.

Hjertelig hilsen!

Jeres hengivne

Dagmar og Laurits Kaag

HØJSKOLEPOST

Vore møder

24. januar Vildbjerg. A. Kr.
(Landmandsmøde).
26. — Uglev. A. Kr.
27. — Tarm. L. R.
31. — Nees. L. R.
1. februar Fabjerg. L. R.
3. — Vejrum. A. Kr.
4. — Vandborg. L. R.
8. — Thisted. L. R.
10. — Hjern. L. R.
11. — Lihme. A. Kr.
12. — Timring. L. R.
17. — Heldum. A. Kr.
25. — Ramme. A. Kr.

Vandremappernes besøg

7/1 »Guldsnoren« 1941. A. Kr.

Bryllup

Søndag den 21. decbr. 1952 viedes i St. Ejstrup kirke frk. Karoline Gade (1933) og hr. landmand Even Madsen, Klim. Bopæl: Vestervang, St. Ejstrup, Sebbersund.

Vi er mange, der ønsker til lykke.

Nissumkredsen i København

er samlet til hyggeligt og festligt samvær og fejrer nytårsfest. Vi har set en vældig god film fra Kirkens Korshærs arbejde, sidder nu omkring fru Bodils fine kaffebord, nyder kaffen og glæder os over breve, vi har fået til denne aften.

I et af brevene stod: »Så beder vi frimodige og glade om visdom til at vandre og handle ret.« —

»Hellig Mads« i dansesalen

Mel. Sejlende på havets bølge

Ovre på de fynske sletter
gik en mand i gammel tid;
vidnesbyrd han tro fremsætter,
tjente ret sin Gud med flid,
Gode bøger solgte han,
gik omkring fra mand til mand.
»Hellig Mads« man kaldte ham.
Navnet bar han ej med skam.

Se, en aften træder silde
Mads udi en bondegård,
hvor der just var bryllupsgilde.
Mad og drikke der han får.
Man var just parat til dans,
som er mode her til lands.
Det var godt, at Mads nu kom.
Han skal have en svingom!

Der var løjer uden ende,
alle stod hinanden bi.
Mads sig monne sno og vende,
kunne dog ej blive fri.
»Men så vil jeg vælge da
stykket, som vi først skal ha«.
»Vørsågod, men skynd dig lidt,
så skal valget stå dig frit!«

»Jesus, dine dybe vunder«,
foreslog så »Hellig Mads«.
Spillemanden derpå grunder,
men det var ham ej tilpas.
»Den jeg ikke spille kan«,
svarede den spillemand.
»Men så kan jeg synges den«,
sagde Mads, »så sæt jer hen«.

»Hellig Mads« istemte sangen,
så det havde fynd og klem;
og det var, som himmelklangen
trængte kraftigt ind på dem.
Dans og lystighed forsvandt,
bedre tidsfordriv man fandt.
Til den bryllupsskare stor
talte Mads nu Herrens ord.

Vækkelse der blev på egnen,
og et åndens pinsesus —
som til jorden dug og regnen,
kom til mangel gård og hus.
Du, som kender Herrens ord,
vidner du om ham på jord?
O, han er vel dog det værd;
stil dig i hans vidnehær!

Det har vi også brug for i nissumkredsen i det nye år.

Vi sender mange kærlige hilsener til alle vore kammerater ud over landet, også til dem der færdes på N. N. H. i denne vinter. Særlig hilsen til forstanderfamilien og lærerne.

Bemærk: Næste gang, nissumkredsen samles, bliver den 28. februar (se februar-bladet).

Kristiane Gregersen, 37. »Mikkels«.
Ruth Nielsen, 47. Nora Nielsen, 47.
Lydia Rasmussen, 43. Ellen Bækbo, 42.
Elma Nielsen, 28. Rita Madsen, 51.
Lilli Iversen, 51. Doris Nielsen, 40.
Signe Olesen, 32. Bodil Christensen, 47.
Jytte Iversen, 50. Irma Pedersen, 49.
Marie Matthiesen, 41. Chr. P. Christensen.

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1952 Frk. Margrethe Jensen, Centralsygehuset, Holstebro — samme, Centralsygehusets vaskeri, Holstebro.
Frk. Hanne Plougmann Nielsen, Svenstrup, Vinderup — fru Hanne Knudsen, Vester-vang, Ryde, Vinderup.
- 1951 Frk. Kirsten Hjuler Christensen, Søndergaard, Karlstrup, Taastrup — samme, Stationsvej 60, Holmen, Oslo, Norge.
Frk. Anna Lynggaard Dahl, Øster Assels — samme, Prebensaard, Fabjerg.
Frk. Anna Kjeldsen, Brejdblik, Nr. Nissum — samme, Nielsensaard, Bur.
- 1950 Frk. Rosa Madsen, Bæksgård, Sevel, Vinderup — fru Rosa Jakobsen, Nørreskov, Herup, Vinderup.
- 1949 Frk. Edel Kristensen, L. Laursen, Ål, Vinderup — samme, Elias Christensen, Rønbjerg.
Frk. Hanne Lund Pedersen, Felsing, Borris — samme, Nylandsvej 13, Skjern.
- 1946 Fru Magda Horslund Mortensen, Fasanvej 10, Herning — samme, Køgevej 24, Herning.
Fru Dagny Nørgaard, Nordgaardsvej 70, Skive — samme, Viborgvej 50, Skive.
- 1943 Seminarieelev frk. Rigmor Refskou Poulsen, Hunderupvej 161, Odense — samme, KFUK, Klaregade 19, Odense.
- 1942 Frk. Elna Christensen, V. Højgaard, Sahl, Vinderup — samme, køb. Christensen, Postgaarden, Vinderup.
- 1941 Frk. Grethe Nielsen, Fruerlund, Nørager — fru Grethe Hansen, Ll. Binderup, Aars.
- 1940 Sygepl. frk. Signe Kjær Madsen, Hadsten Børnehjem, Hadsten — samme, Viborg Amts og Bys Sygehus, Viborg.

1938 Fru Marie Bundgaard, Joh. Herman Wes-selsvej 29, Viborg — samme, Fredensgade 13, Viborg.

I øvrigt:

Fru Lilly Doktor, Middaghøjvej 24, Viborg — samme, Norgesvej 16, Viborg.
Fru Else Fabricius Hansen, Nylandsvej 103, København F. — samme, Vester Løve, Løve st.
Fru Johanne Nedergaard, Serup, Lemming — samme, Resdal, Skæggær.

Vinterskolen:

- 51/52 Johs. Pedersen, Bjergbo, Astrup, Skjern — samme, Henrik Rahbæk, Ejstrup pr. Skjern.
- 50/51 Poul Bang Jakobsen, Lysholtgaard, Vejle — samme, Enemærkegaard, Ebberup, Fyn.
Kristian Østerby Nørby, Holmsland, Ringkøbing — samme, Nygade 2, Lemvig.
- 49/50 Conrad Harbøll, Dalgaard, Nr. Nissum — samme, Peder Lund Jensen, Nikolinegaard, Nr. Nissum.
Vagn Fiskbæk Jacobsen, Hesselbjerg, Nr. Nissum — samme, Mølbækgaard, Foersom, Tarm.
Peder Michael Jacobsen, Kokborg, Sevel, Vinderup, samme, Nørreskov, Herrup, Vinderup.
Agner Nielsen, Tørring, Lemvig — samme, Øster Haumaa, Lemvig.
Carl Emil Rahbek, Kappel Hovedgaard, Lemvig — samme, Ryssesten, Bøvlingbjerg.
- 48/49 Laurids Friis Nielsen, Røjlund, Verst — samme, Kærremme, Timring, Vildbjerg.
- 47/48 Gunner Forbech, Højgaard, Resen, Struer — samme, Haslev Højskole, Haslev.
Hr. Jens Ottosen, Bjerregaard, Ringkøbing — samme, Søndervej, Ringkøbing.
- 46/47 Erik Thorup Andersen, Ølby, Struer — samme, Haslev udvidede Højskole, Haslev.
Knut Nielsen, sognefoged Hølst Sommer, Vistrup, Randers — samme, Elsborg Nørre-gård, Rødkjærsbro.
- 45/46 Mølbæk Sørensen, Nors — samme, Hilerlev.
- 40/41 Jens F. Mikkelsen, Ringkøbingvej 107, Holstebro — samme, Ryesvej 1, Holstebro.
- 39/40 Jørgen Krabbe, Tim — samme, Give.
- 35/36 Vilh. Jensen, Krattet, Engesvang — samme, Klinkebjerg, Gellerup, Nybo.
- I øvrigt:
Hans Rasmussen, Tirstrup bageri, Tirstrup, Østj. — samme, Hingebælle pr. Kjellerup.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOKTR. STRUER 1031